

[Erna Sørensen.]

aar, hvor Sundhedsplejerskegerningen falder. Men der er en Ting, jeg gerne vil have Lov at fremhæve her i Dag, hvor man har talt om Vanskelighederne i Landkommunerne ved at faa ansat Sundhedsplejersker. Jeg har fra forskellig Side faaet nogle Forklaringer paa, hvorfor man ikke er gaaet i Gang med det. Det har været en for stor økonomisk Opgave at løse for de enkelte Landkommuner. Jeg vilde derfor gerne have Lejlighed til, hvis der kunde blive nedsat et Udvalg, at drøfte Mulighederne for at koordinere Stillingen som Jordemoder i en Landkommune med Stillingen som Sundhedsplejerske. Jeg er ikke tilstrækkelig inde i, hvorvidt Jordemoderuddannelsen ogsaa omfatter Uddannelse i Spædbørnspleje. Da vi imidlertid har en saadan Uddannelse i Aarhus, vilde det maaske være rimeligt, om der blev givet Adgang for de Jordemødre, der har Lyst dertil, til at supplere deres Uddannelse og til at virke foruden som Jordemødre ogsaa som Sundhedsplejersker. Det vilde i hvert Fald i nogle Kommuner, jeg har hørt om, vække stor Glæde, om en saadan Ordning kunde gennemføres.

Kirsten Gloerfelt-Tarp: Der er sikkert Enighed mellem alle Partier her i Rigsdagen om, at Sundhedsplejerskeinstitutionen har været en god Institution. Den har kunnet svare Rente. Vi er sikkert ogsaa alle enige om at beklage, at den ikke har faaet en endnu større Udbredelse, end den har faaet i det Tidsrum, der er gaaet. Man kan jo ikke andet end bemærke, at det særlig er Landkommunerne i Jylland, som er langt tilbage. Der er blevet talt om dette Forhold af de tidligere Talere. Jeg tror, at Aarsagen til, at det navnlig paa Landet kniber saa meget med at faa Sundhedsplejersker indarbejdet, er dels mindre Interesse, mindre Forstaaelse for denne Institutions Betydning, dels praktiske Vanskeligheder ved at faa den gennemført og endelig ogsaa dette, at der er Mangel paa Sygeplejersker, navnlig paa Sundhedsplejersker, og at de Sundhedsplejersker, der er, utvivlsomt hellere vil have Stilling i Byen end Stilling ude paa Landet.

Da vi, jeg tror det var i 1946, drøftede en anden Lov, kom vi ogsaa ind paa at berøre Sundhedsplejerskeinstitutionen, og vi understregede Betydningen af, at der blev gjort mere for at uddanne flere Sundhedsplejersker. Jeg ser ogsaa i Bemærkningerne til Lovforslaget, at det er anført, at der i 1946 blev indført forøget Støtte til Uddannelseskursus i Aarhus. Jeg vilde meget gerne

have at vide, hvilken Forøgelse af Uddannelsesmulighederne der er skabt, og om disse Muligheder er blevet udnyttet.

Jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale, at Loven forlænges, men vi er noget betænkelige ved at udskyde Revisionen til senest i Rigsdagssamlingen 1956—57. En Periode paa en 4—5 Aar vilde jeg mene var at foretrække, saadan at vi til den Tid her i Rigsdagen kunde se, om vi mente, der var Trang til en yderligere Revision.

Petra Petersen: Jeg kan ikke give Til-sagn om mit Partis Medvirken til den lange Udskydelse af Revisionen. Lovens udmærkede Resultater viser, at man ikke kan udskyde Revisionen saa længe. Tiden maa være inde til nu at gøre Loven obligatorisk for Kommunerne. Der er ingen Mening i, at mange Kommuner, der i 9—10 Aar har undraget sig Loven eller gjort Forsøg paa det, stadig kan gøre det. Det er ogsaa meningsløst, at Kommuner, bl. a. den Kommune, hvor jeg bor, paa Grund af Feriespørgsmaal, Tvivlsspørgsmaal imellem Kommunen og Sundhedsplejerskerne, en hel Vinter kan standse Arbejdet med Sundhedsplejen. Der er talt om, at der er Mangel paa Sundhedsplejersker. Det er sikkert rigtigt. Man maa gøre noget mere for at animere unge Kvinder til at gaa ind i Arbejdet, enten ved at give dem bedre Lejlighed til at blive uddannet eller ved at gøre Arbejdet mere tillokkende. Det er sikkert rigtigt — det viser Statistikken —, at Landkommunerne er daarligst stillet. Man maa gøre noget for, at Sundhedsplejerskerne kan faa bedre Arbejdsvilkår. Jeg kan derfor ikke paa mit Partis Vegne tilsige Støtte til en Forlængelse af Loven i dens nuværende Skikkelse.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Frandsen har Ordet for en kort Bemærkning.

Frandsen: Det ærede Medlem Fru Erna Sørensen stillede det Spørgsmaal, om ikke Jordemoder- og Sundhedsplejerskevirksomhed kunde forenes. Jeg kan oplyse, at under det 6-aarige Forsøgsarbejde, der gik forud for den Lov, vi her taler om, gjorde vi Forsøg med Jordemødre som Sundhedsplejersker gennem et Par Aar eller tre, jeg husker det ikke saa nøje. Men alle sagkyndige, og Jordemødrene selv, blev enige om, at det praktisk ikke kunde gennemføres. Jordemødrenes Arbejde er et saadant, at det er en Hindring for, at det kan forenes med Sundhedspleje, og navnlig Uddannelsen; der kræves et stort Kendskab til Spædbørn, det er den vanskeligste Alder. Det vilde have været en